

En prest – og litt til.

«8. Mai» hadde i sin tid et oppsett om en prest ved et såkalt landsvikfengsel. Vi var ikke dårligere stilet i Nordland heller i året 1945 etter at freden brant løs enn at vi hadde en prest.

Det var i Narvik og høgte påsedagen. Oppstilling «på to rekkers» og marsj til luftgården. Her ble det ny oppstilling og flankert av to maskinpistoler og en ditto i ryggen, tok andakten til. Presten innok sin plass. Klædt i ukjent uniform, ikke kjole, men med offiserdstinksjoner, med høyre hånd på revolveren og i den venstre bibelen, skulle han lese noen ord fra døperen Johannes: Øksen lå allerede ved roten.....

Under denne ormevngolpreken tillet en eldre lærer seg til å dra på smilebåndet. De ble presten for alvor forternt. «Jeg ser Dere hånsfrir.....» Min oppmerksomhet beftet seg likes lengere ved presten, men med maskinplaten herr Retnes på høyre flanke. Det spente anlegg, de nervose rykninger i pekefingeren på avtrekkeren. Jeg talte 6 patroner i den åpne del av magasinet, gjorde det klart for meg at nå smeller det. Jeg måtte også smile til andakten, men det så heldigvis ikke presten. Og heldigvis smalt det ikke denne gang før på kvelden. Og Gudstjenesten sluttet.

Grimm var han presten, og Grimm skulle han også hete. Gud være hans sjel nådig.

Innkomet på sellen måtte jeg straks gjennomgå både gamle- og nytestamentet. Noen av Johannes ord syntes meg så ukjente. Dokumentasjonen søkte jeg forgjeves, men det kunne jo stå der likefullt.

Jo da, testamenter fikk vi nok av. Det var atskillig omtanke for vår sjels frelse motsatt omtanken for den legemlige. Denne sort trykksaker ble der ikke merkeselle, for.

En lørdagskveld jeg som varetektfange hadde sluppet bajonettene for dagen, banket jeg i sølleveggen til den kjernesunde F. H. som lå på andre siden innhyllt i veggelus og stred med differridoden. Enda kunne han snakke såvidt. Jeg forstod at halsen nå gikk helt igjen. F. H. ble sent brakt til lasarettet. Der døde han kort etter om natten uten hjelp av andre kyndige enn sine medfanger som var kommet dit tidligere av samme grunn. Dette fikk vi vite søndag formiddag gjennom vårt eget etterretningssystem. Kort tid etter ble der stor ståhel i korridoren. Det var tyak kabelgretter Hågensen, kjent for sin intelligens, som førte ordet. «Har dere testamenter før allers skal Dere få utlevert, for F. H. døde i natt.» Vi sijenis det ville bli sørget for vår sjels frelse før vi gikk samme veien, men i min ugudelighet tillet jeg meg å spørre om vi virkelig kunne bli frelst. Det var den Grimme preken som stod meg i hodet og det var det intense sug under melomgolvet som gjorde meg så frimodig. For dette spørsmål fikk vi merkelig nok ikke kollektiv merkeselle.

Hvordan presten hadde ervervet pistol, uniformen og distinksjonene, ble også et spørsmål å reflektere over. Vi kom dog til det resultat, at han ikke kunne henføres til kategorien: pengesterke tyskarbeldere på Sverigetur. Det stimulerende fluidum i enkelte barakker kunne heller ikke ha fristet denne «Herrens tjener».

Jeg meldte meg senere ut av statskirken.

Vilaa Bavn.

Det kjent dansk faste vogn under Det liker er og En må b

I ver e for Ha ov Ble ke Ge

m ke de hu ik ti d a n h e t v i f c l i l i

I ble vet av hol san at kri opp der stre for til de det ten alle hje lan and fes på stru måt dett hvo kun. døds ene har Det juris har t

An

100044